рѣзали рѫкавиците на хорото и я оставили до голи рѫцѣ. Това учасно на
мъчило простата но учасно егоистската котлянка. В' доставата си при дру-
ги такъвъ случ извѣршила да тия що посегнали на рѫкавиците, тя се раз-
сърдила и повѣрвила нѣщата и на учителя, под извета че не можеше да позво-
ли да отклони от нея сторената на обида, или инак да защити честта си.
Защо мене такъв мъж, дъщеля тая учен, та не може да запази достойнство-
то на жена си. Простотата пръчки се биха с' кипвитѣ по хората за годе-
ницитѣ си, а гойчата годеник не сѫ ва' за вони, на хорото.

Това унижение на учителя го накарало да напусне училището и отива в' Карлово, дѣто се отнесли и учителствували на гръцкий язик, а после и на бъл-
гарский доста дълго време. Той е прѣвел от гръцки и издал на български кни-
гата християнския благонравие на която прибавил едно дълго предисло-
вие за времето си прѣдисловие, и други любопитни нѣща, в' които като
разправя за нѣкои стѣрмежни обичаи и суеверия у българитѣ, ярко прѣпо-
ръчва гръцкото учение и чрез него просвѣщение то у българитѣ. Сѫщо той е
прѣвел и издал книга за черковно пѣтване за черковнитѣ обряди, на
Гаврила Кръстовича прѣдание то за Иерусалим. Той е имал писмата на Софрони
Вочорски и в' угода нему е направил пъз карагьозчиоци, защото той е мислил
че така е по-спасително за българитѣ.

Езикъть на Райна Попович е доста лек и чисто български като за в' онова
време. При това и правописанието му е доволно просто и оригинално. Той е печа-
тал и книжицата за чудата молебен на Святаго Харалампия, която е
и пращал отцу неофиту рилски, му да я прегледа. Любопитни са писмата
му до неговата милост в' които има нѣщо и за християнската вѣра и е дръжал
такъвзи гръцка идея.

Градски архив София